

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

09 februarie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Petru Ursache,

Judecători – Ghenadie Nicolaev, Vladimir Timofti, Constantin Alerguș, Nadejda Toma,

a judecat, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de avocatul Roșca Ivan în numele inculpaților Cojocari Viorel și Mișin Veaceslav și de avocatul Gujuman Fiodor în numele inculpatului Cojocari Viorel, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 30 septembrie 2015, în cauza penală în privința lui

Cojocari Viorel Mihail, născut la 11 martie 1976, originar din or. Sîngerei, domiciliat în mun. Bălți, str. Calea Orheiului 117

și

Mișin Veaceslav Iacob, născut la 11 decembrie 1963, originar din sat. Bălășești, r-nul Criuleni, domiciliat în or. Orhei, str. Brîncuși 22.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 29.03.2012 – 30.05.2013 (prima instanță);

2. 24.06.2013 – 30.04.2014; 22.12.2014 – 30.09.2015 (instanța de apel);

3. 28.07.2014 - 18.11.2014; 22.12.2015 – 09.02.2016 (instanța de recurs ordinar).

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Bălți din 30 mai 2013, Cojocari Viorel și Mișin Veaceslav au fost condamnați în baza art. 190 alin. (2) lit. b), c) Cod penal la câte 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții cu caracter comercial, pe un termen a câte 2 ani, fiecare.

Conform art. 90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de câte 2 ani, pentru fiecare.

Acțiunile civile înaintate de Grumațchi A. și Pleșco Iu. au fost admise în principiu, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor să se expună instanța în ordinea procedurii civile.

2. Pentru a se pronunța, instanța de fond a constatat, că Cojocari Viorel și Mișin Veaceslav, au comis acțiuni de escrocherie, adică dobîndirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere în următoarele circumstanțe.

În luna iunie 2009, aflându-se în sat. Elizaveta, mun. Bălți, locuitorii satului Grumațchi A. și Pleșco Iu. au făcut cunoștință cu Cojocari V., care în procesul discuției, aflînd de dorința acestora de a pleca la lucru peste hotarele R. Moldova, i-a convins că poate să le acorde un ajutor în vederea perfectării și obținerii actelor necesare pentru plecarea lor la lucru în Cehia, precum și obținerii vizei de lucru la ambasada Cehiei în R. Moldova.

După ce Grumațchi A. și Pleșco Iu., au acceptat propunerea lui Cojocari V., în luna iulie 2009, aflându-se în sat. Elizaveta, mun. Bălți, în scopul dobîndirii ilicite a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul perfectării și obținerii actelor necesare pentru plecarea la lucru în Cehia, precum și obținerii de la ambasada Cehiei în R. Moldova a vizei de lucru în Cehia și a altor documente, asigurîndu-i că le va deschide vize de lucru în țara dată, a primit de la fiecare cîte 1250 euro, ce constituia suma de cîte 19759,25 lei.

Ulterior, în procesul perfectării de către Grumațchi A. și Pleșco Iu. a actelor necesare pentru a fi prezentate la ambasada Cehiei în R. Moldova, într-o zi din vara anului 2009, ultimii s-au întîlnit în or. Orhei cu Mișin V., care acționînd cu intenție, îndreptată spre dobîndirea ilicită a bunurilor altei persoane, sub pretextul programării într-un mod mai urgent la ambasada Cehiei, prin înșelăciune și abuz de încredere, a primit de la fiecare din ei cîte 500 euro, ce constituia suma de cîte 7903,7 lei.

În toamna anului 2009 lui Grumațchi A. și Pleșco Iu. de către ambasada Cehiei în R. Moldova le-a fost refuzat în deschiderea vizelor, astfel prin acțiunile sale au dobîndit ilicit, prin înșelăciune și abuz de încredere Cojocari V. suma de 39518,50 lei și Mișin V. suma de 15807,40 lei, cauzîndu-le părților vătămate o daună în proporții considerabile.

Instanța, reținînd declarațiile părților vătămate A. Grumațchi și Iu. Pleșco date în cadrul cercetării judecătorești, unde au afirmat că au transmis fiecare în parte pentru perfectarea vizei lui Cojocari V. cîte 1250 euro, în total suma de 2500 euro și lui Mișin V. cîte 500 euro, în total suma de 1000 euro, care la acea perioadă, conform cursului valutar al BNM constituia suma de 39518,50 lei și, respectiv, suma de 15807 lei, ce potrivit art. 126 Cod penal, nu constituie proporții mari, dar considerabile, a conchis că acțiunile inculpaților urmează a fi reîncadrate din prevederile art. 190 alin. (4) Cod penal în cele ale art. 190 alin. (2) lit. b), c) Cod penal.

3. Sentința a fost atacată cu apeluri de către procuror și de avocatul Teleba V. în numele inculpatului Cojocari V., care au solicitat:

- procurorul, casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care inculpații să fie condamnați în baza art. 190 alin. (4) Cod penal, numindu-le pedeapsa lui Mișin V. - 8 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții cu caracter comercial pe un termen de 2 ani și lui Cojocari V. - 7 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții cu caracter comercial pe un termen de 2 ani, din motiv că instanța corect a tras concluzia ca fiind dovedită vinovăția inculpaților pe faptul dobîndirii ilicite a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, comisă de două persoane, însă, neîntemeiat a concluzionat că prin acțiunile sale aceștia au cauzat daune considerabile părților vătămate, reîncadrînd acțiunile lor de la alin. (4) la alin. (2) al art. 190 Cod penal, deoarece incorect a dispersat faptele acestora, pe cînd acțiunile lor s-au manifestat prin acțiuni unice, cu caracter continuu, pe o perioadă mai îndelungată, de unde rezultă că fiecare din ei a dobîndit ilicit, prin înșelăciune și abuz

de încredere de la părțile vătămate câte 27662,95 lei, fiecare, iar în total suma de 55325,90 lei, ce constituie proporții mari;

- avocatul, casarea acesteia și pronunțarea unei hotărâri de achitare, deoarece inculpatul nu a comis infracțiunea incriminată și nu a dobândit ilicit bunurile altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere, ci doar a luat actele transmise de V. Mișin, instanța neîntemeiat și-a bazat concluzia pe declarațiile părților vătămate, pe când acestea urmau a fi apreciate critic, deoarece în declarațiile lor sînt divergențe cu privire la suma de bani ce a fost transmisă, cui aceasta a fost transmisă, de rînd ce din declarațiile martorului L. Bocancea rezultă că martorul V. Tudos nu a fost prezent la discuția dintre A. Grumațchi, Iu. Pleșco cu V. Cojocari, și careva bani nu au fost transmiși, instanța nu a luat în seamă nici faptul că părțile vătămate s-au adresat cu cererea la organele de poliție abia peste trei ani de zile.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 30 aprilie 2014, a fost respins apelul procurorului, ca nefondat și admis apelul avocatului V. Teleba în numele inculpatului Cojocari V. și prin extindere în privința lui Mișin Veaceslav, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care:

- Cojocari Viorel a fost condamnat în baza art. 362/1 alin. (2) lit. b), c) Cod penal la amendă în mărime de 600 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții cu caracter comercial pe un termen de 2 ani;

- Mișin Veaceslav a fost condamnat în baza art. 362/1 alin. (2) lit. b), c) Cod penal la 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții cu caracter comercial pe un termen de 2 ani.

Conform art. 90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 2 ani. În rest, sentința a fost menținută.

4.1. Instanța de apel a constatat, că Cojocari V. acționînd de comun acord cu Mișin V., în luna iunie 2009, cu scopul obținerii unui folos financiar, au întreprins acțiuni privind organizarea intrării, tranzitării și șederii ilegale cu scop de lucru pe teritoriul Cehiei, prin confecționarea și folosirea documentelor false în vederea tănuirii intenției reale de intrare și ședere pe teritoriul Cehiei a cetățenilor R. Moldova, Grumațchi A. și Pleșco Iu., locuitori ai sat. Elizaveta, mun. Bălți, care nu dețineau cetățenia țării nominalizate și nu erau rezidenți ai acestui stat, primind de la fiecare din ei suma de 1750 euro în următoarele circumstanțe.

În luna iunie 2009, aflîndu-se în sat. Elizaveta, mun. Bălți, locuitorii satului Grumațchi A. și Pleșco Iu. au făcut cunoștință cu Cojocari V., care în procesul discuției, aflînd de dorința acestora de a pleca la lucru peste hotarele R. Moldova, i-a convins că poate să le acorde un ajutor în vederea perfectării și obținerii actelor necesare pentru plecarea lor la lucru în Cehia, precum și obținerii vizei de lucru la ambasada Cehiei în R. Moldova.

După ce Grumațchi A. și Pleșco Iu. au acceptat propunerea lui Cojocari V., în luna iulie 2009, acesta înțelegîndu-se în prealabil cu Mișin V., a primit de la fiecare câte 1250 euro, ce constituia suma de câte 19759,25 lei.

Ulterior, în procesul perfectării de către Grumațchi A. și Pleșco Iu. a actelor necesare pentru a fi prezentate la ambasada Cehiei în R. Moldova, într-o zi din vara anului 2009, ultimii s-au întîlnit în or. Orhei cu Mișin V., care acționînd cu intenție unică cu Cojocari V., îndreptată la obținerea unui folos financiar, sub pretextul

programării într-un mod mai urgent la ambasada Cehiei, a primit de la fiecare din ei câte 500 euro, ce constituia câte 7903,7 lei.

În toamna anului 2009 lui Grumațchi A. și Pleșco Iu., de către ambasada Cehiei în R. Moldova le-a fost refuzat în deschiderea vizelor pentru plecarea lor la lucru în Cehia.

4.2. Instanța de apel, verificând legalitatea și temeinicia hotărîrii primei instanțe, audiind inculpații, părțile vătămate, martorul L. Bocancea și probele materialele, în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală, a ajuns la concluzia că acțiunile inculpaților întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 362/1 alin. (2) lit. b), c) Cod penal.

Astfel, instanța a conchis că prima instanță a dat o încadrare juridică greșită faptei săvârșite de inculpați, deoarece acțiunile lor nu au fost îndreptate spre dobîndirea ilicită a bunurilor părților vătămate A. Grumațchi și Iu. Pleșco, ci în obținerea directă sau indirectă a unui folos financiar sau material pentru serviciile acordate de către ei părților vătămate pentru intrarea și șederea ilegală a ultimilor pe teritoriul Cehiei. Banii au fost transmiși inculpaților de către părțile vătămate pentru ca aceștia să le organizeze intrarea lor ilegală pe teritoriul Cehiei, spunîndu-le ce acte sînt necesare pentru intrare, organizîndu-le colectarea lor, traducerea acestora în limba cehă și programarea la ambasada Cehiei pentru deschiderea vizei, de rînd ce cunoșteau că ultimii nu sînt nici cetățeni, nici rezidenți ai acestui stat.

La fel, instanța de apel, a reținut declarațiile părților vătămate, care în prima instanță, cît și în apel au declarat că banii în sumă de câte 1750 euro, au fost transmiși inculpaților nu în urma înșelăciunii sau abuzului de încredere, ci pentru organizarea intrării și șederii în Cehia, unde urmau să se angajeze la muncă, ambii solicitînd încasarea numai a jumătate din suma transmisă inculpaților, de unde reiese că aceștia recunosc că o jumătate din sumă a fost cheltuită de inculpați pentru acțiunile de organizare a migrației lor ilegale, din care motiv instanța, conducîndu-se de prevederile art. 411 Cod de procedură penală, prin extindere, a examinat cauza și în privința inculpatului V. Mișin.

De asemenea, instanța a respins argumentele apărării referitor la prezența unor contradicții în declarațiile părților vătămate, care inițial au arătat că au transmis banii lui V. Cojocari și V. Mișin în anul 2010, iar ulterior au indicat că transmiterea banilor a avut loc în anul 2009, deoarece această circumstanță nu influențează asupra esenței cauzei, unele elemente pot fi uitate, însă declarațiile acestora că inculpații și-au asumat obligația de a organiza migrarea lor ilegală, cărora le-au transmis suma de câte 1750 euro, sînt consecvente și identice, precum și în partea cui au fost transmiși acești bani câte 1250 euro lui V. Cojocari, care le-a lămurit că nașul său, V. Mișin, poate să-i ajute în perfectarea documentelor și obținerea vizei pentru a pleca la muncă în Cehia, ca apoi făcînd cunoștință prin intermediul lui V. Cojocari cu V. Mișin, i-au transmis ultimului suma de câte 500 euro, pentru urgentarea înregistrării la ambasadă, astfel de a pune la îndoială veridicitatea acestor declarații nu s-a constatat.

Lipsită de temeii instanța a considerat și afirmația avocatului, precum că declarațiile martorului V. Tudos, urmau a fi apreciate critic, din motiv că cele relatate de ultimul în procesul-verbal al ședinței de judecată, nu corespund adevărului, deoarece partea apărării careva obiecții asupra procesului-verbal nu a înaintat, în conformitate cu prevederile art. 336 alin. (6) Cod de procedură penală.

La individualizarea pedepsei inculpaților, instanța de apel a ținut cont de cerințele art. 61, 75, 90 Cod penal, de gravitatea infracțiunii comise, de personalitatea inculpaților, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării acestora, astfel stabilindu-i lui Cojocari V. o pedeapsă sub formă de amendă, iar lui Mișin V. o pedeapsă sub formă de închisoare, cu suspendarea condiționată a executării acesteia.

5. Decizia a fost atacată cu recurs ordinar de procuror care, invocând temeiurile prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, a solicitat casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare, deoarece hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, invocând că instanța de apel la adoptarea soluției de condamnare a dat deplină eficiență prevederilor procesual penale, a făcut o apreciere corectă a probelor, însă incorect a recalificat acțiunile inculpaților din prevederile art. 190 alin. (4) în cele ale art. 362/1 alin. (2) lit. b), c) Cod penal, probele demonstrează vinovăția inculpaților în comiterea infracțiunii de escrocherie și nu de organizare a migrației ilegale.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 18 noiembrie 2014, a fost admis recursul, casată total decizia și dispusă rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, din motiv că la judecarea cauzei în instanța de apel nu au fost respectate prevederile art. 414, 417 Cod de procedură penală.

6.1. Instanța de recurs a menționat, că instanța de apel nu a verificat și apreciat în ansamblu probele conform art. 101 Cod de procedură penală, nu a dat o apreciere juridică faptei imputate inculpaților în baza art. 190 alin. (4) Cod penal.

Colegiul penal a considerat, că instanța de apel prematur a tras concluzia că inculpații au realizat latura obiectivă a infracțiunii de care au fost recunoscuți vinovați în baza art. 362/1 Cod penal și nu a analizat la modul convenit acțiunile și intenția inculpaților V. Cojocari și V. Mișin.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 30 septembrie 2015, pronunțată integral la 28 octombrie 2015, a fost respins apelul avocatului V. Teleba în numele inculpatului Cojocari V., ca nefondat și admis apelul procurorului, casată sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărîre, prin care Cojocari Viorel și Mișin Veaceslav au fost condamnați în baza art. 190 alin. (4) Cod penal, fiindu-le stabilită pedeapsa lui Cojocari V. – 7 ani închisoare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții cu caracter comercial pe un termen de 3 ani și lui Mișin V. – 8 ani închisoare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții cu caracter comercial pe un termen de 3 ani.

În rest, sentința a fost menținută.

7.1. Pentru a pronunța decizia, instanța de apel a constatat că, Cojocari Viorel și Mișin Veaceslav au comis acțiuni de escrocherie, adică dobîndirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere în proporții mari, în următoarele circumstanțe.

În luna iunie 2009, aflîndu-se în sat. Elizaveta, mun. Bălți, locuitorii satului Grumațchi A. și Pleșco Iu. au făcut cunoștință cu Cojocari V., care în procesul discuției, aflînd de dorința acestora de a pleca la lucru peste hotarele R. Moldova, i-a convins că poate să le acorde un ajutor în vederea perfectării și obținerii actelor necesare pentru plecarea lor la lucru în Cehia, precum și obținerii vizei de lucru la ambasada Cehiei în R. Moldova.

După ce Grumațchi A. și Pleșco Iu., au acceptat propunerea lui Cojocari V., în luna iulie 2009, acesta, înțelegându-se în prealabil cu Mișin V., aflându-se în sat. Elizaveta, mun. Bălți, cu scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul perfectării și obținerii actelor necesare pentru plecarea la lucru în Cehia, precum și obținerii la ambasada Cehiei în R. Moldova a vizei de lucru în această țară, obligându-se că va pune la dispoziția persoanelor date a invitațiilor de lucru în Cehia, precum și alte documente, asigurându-i că le va deschide vize de lucru în țara dată, a primit de la fiecare câte 1250 euro, ce constituia suma de câte 19759,25 lei.

Ulterior, în procesul perfectării de către Grumațchi A. și Pleșco Iu. a actelor necesare pentru a fi prezentate la ambasada Cehiei în R. Moldova, într-o zi nestabilită de către organul de urmărire penală din vara anului 2009, aceștia s-au întâlnit în or. Orhei cu Mișin V., care acționând cu intenție cu Cojocari V., îndreptată spre dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane, sub pretextul programării într-un mod mai urgent la ambasada Cehiei, prin înșelăciune și abuz de încredere, a primit de la fiecare din ei câte 500 euro, ce constituia suma de câte 7903,7 lei.

În toamna anului 2009 lui Grumațchi A. și Pleșco Iu. de către ambasada Cehiei în R. Moldova le-a fost refuzat în deschiderea vizelor, astfel prin acțiunile sale au dobândit ilicit, prin înșelăciune și abuz de încredere de la Grumațchi A. bani în sumă totală de 1750 euro, ce constituia suma de 27662,95 lei și de la Pleșco Iu. bani în sumă totală de 1750 euro, ce constituia suma de 27662,95 lei, cauzându-le părților vătămate o daună în proporții considerabile, iar în total au însușit bani în sumă totală de 55325,9 lei, ce constituie proporții mari.

7.2. Instanța a concluzionat că, faptele incriminate inculpaților prin rechizitoriu, și-au găsit confirmare la judecarea cauzei în instanța de apel, probele au fost apreciate în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală, care confirmă vinovăția inculpaților în comiterea infracțiunii și anume prin declarațiile părților vătămate, ale martorilor, cât și prin alte probe scrise administrate la dosar.

Colegiul penal a reținut, că acțiunile inculpaților nu puteau fi dispersate de către instanța de fond, ele s-au manifestat prin intenții și acțiuni unice cu caracter continuu, pe o perioadă îndelungată, astfel infracțiunea prevăzută de art. 190 alin. (4) Cod penal a fost comisă de ambii inculpați, ce se confirmă prin declarațiile părților vătămate, conform cărora ei au transmis suma de bani în proporții mari cu scopul de a obține vize de lucru în Cehia, neavînd înțelegeri cu inculpații privind transmiterea banilor pentru efectuarea cărorva acțiuni în parte.

Instanța a conchis, că sînt neîntemeiate argumentele avocatului V. Teleba în interesele inculpatului V. Cojocari, privind lipsa în acțiunile inculpatului a elementelor constitutive ale infracțiunii, deoarece probele au fost apreciate conform art. 101 Cod de procedură penală și confirm vinovăția inculpatului.

La individualizarea pedepsei inculpaților, instanța de apel a ținut cont de cerințele art. 16, 61, 75 Cod penal, astfel stabilindu-le inculpaților o pedeapsă echitabilă pentru fapta comisă sub formă de închisoare.

8. Decizia este atacată cu recursuri ordinare de avocații Roșca Ivan și Gujuman Fiodor în numele inculpaților la data de 26 noiembrie 2015, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, care solicită:

- avocatul Roșca I. în numele inculpaților Cojocari V. și Mișin V., casarea acesteia, în latura stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi

hotărîri, prin care inculpaților să le fie stabilită o pedeapsă nonprivativă de libertate, cu aplicarea prevederilor art. 79, 90 Cod penal.

În motivarea recursului a indicat că instanța de apel la stabilirea pedepsei nu a luat în considerație prevederile art. 61, 75, 76 Cod penal și le-a aplicat inculpaților o pedeapsă prea aspră care nu este proporțională și echitabilă cu scopul pedepsei penale, inculpatul Mișin V. a suferit o intervenție chirurgicală complicată, suferind de o boală incurabilă, avînd nevoie de tratament, iar în condițiile de detenție este imposibilă aplicarea unor proceduri speciale de terapie chimică, are la întreținere fiica minoră și mama în vîrstă înaintată, este veteran al organelor afacerilor interne și de război, iar Cojocari V. are la întreținere trei copii minori, soția nefiind angajată, prejudiciul părților vătămate a fost recuperat integral, considerînd că în privința acestora poate fi aplicată o pedeapsă nonprivativă de libertate;

- avocatul Gujuman F. în numele inculpatului Cojocari V., casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel.

În argumentarea cerințelor a invocat că instanța de apel a apreciat incorect circumstanțele de fapt ale cauzei cu concluzionarea neîntemeiată asupra vinovăției, probele nu au fost apreciate în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală, în prezenta cauză nu s-a demonstrat faptul dobîndirii ilicite a bunurilor prin înșelăciune și abuz de încredere, iar decizia adoptată contravine prevederilor art. 414, 417 Cod de procedură penală.

9. Pe cauză este depusă referință de către procuror, care se pronunță pentru inadmisibilitatea recursurilor, din motiv că argumentele invocate de recurenți nu se regăsesc în prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală.

10. Judecînd recursurile ordinare pe baza materialelor din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal lărgit consideră că recursurile avocaților Gujuman Fiodor și Roșca Ivan în numele inculpatului Cojocari Viorel urmează a fi respinse, iar recursul avocatului Roșca Ivan în numele inculpatului Mișin Veaceslav urmează a fi admis, din următoarele considerente.

Referitor la recursurile declarate de avocații Gujuman F. și Roșca I. în numele inculpatului Cojocari Viorel.

Recurenții au invocat temeiurile de recurs prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și nu au fost întrunite elementele infrațiunii.

Însă, la judecarea cauzei menționate în instanța de recurs, aceste temeiuri nu și-au găsit confirmare.

Astfel, se relevă că, respectînd prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecînd apelurile, a verificat legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, fiind cercetate suplimentar probele administrate de instanța de fond, astfel ajungînd la concluzia corectă enunțată la pct. 7-7.2. din decizie.

În sensul prevederilor art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului avocatului V. Teleba în numele inculpatului V. Cojocari.

În acest context, instanța de recurs, menționează că din conținutul deciziei rezultă, că instanța de apel corect a constatat fapta și circumstanțele săvârșirii infracțiunii de către inculpat, descriindu-le în partea descriptivă, ulterior, motivându-se concluzia de vinovăție a acestuia.

Verificând procesul-verbal al ședinței de judecată a instanței de apel și lecturând textul deciziei, rezultă că instanța de apel a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, și-a motivat soluția adoptată în baza probelor administrate și verificate în ședința de judecată a instanței de apel, fapt reflectat în procesul-verbal al ședinței de judecată, instanța oferind răspunsuri la toate motivele invocate în apel, iar conținutul deciziei corespunde prevederilor legale.

Sub acest aspect, Colegiul penal atestă că instanța de apel la judecarea cauzei în ordine de apel nu a comis erori de drept, care ar impune casarea deciziei adoptate.

Potrivit textelor recursurilor, recurenții critică modalitatea de apreciere a probelor de instanța de apel și aspectul greșitei individualizării a pedepsei aplicate, astfel în acest sens Colegiul penal reține, că instanța de apel a verificat și apreciat probele în ședința de judecată, în conformitate cu prevederile art. 100 alin. (4), 101 Cod de procedură penală, a ținut cont de recomandările instanței de recurs din 18 noiembrie 2014 și a stabilit toate aspectele de fapt și de drept, astfel corect ajungând la concluzia cu privire la vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) Cod penal.

Totodată, nerecunoașterea vinovăției de către inculpat nu echivalează cu achitarea acestuia, de vreme ce probele pertinente și concludente, analizate în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, dovedesc cu certitudine vinovăția acestuia în săvârșirea infracțiunii imputate.

Instanța de recurs remarcă, că criticile formulate de recurenți, au format obiect de discuție la judecarea cauzei în instanța de apel, cărora instanța le-a dat o motivare argumentată și expusă la pct. 7.2. din decizie, soluție, care este susținută și de instanța de recurs, și a cărei reluare nu se mai impune.

La fel, instanța de recurs menționează, că dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, nu se conține în temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, astfel criticile formulate nu sunt motivate sub aspectul casării deciziei recurate.

Cu referire la aspectul greșitei individualizării a pedepsei aplicate, Colegiul penal atestă că individualizarea acesteia menționată în partea descriptivă a hotărârii contestate, relevă în mod concludent că instanța de apel corect a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa stabilită inculpatului în conformitate cu prevederile art. 61, 75 Cod penal, conform cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra motivelor în latura pedepsei penale.

Astfel, pedeapsa stabilită inculpatului a fost motivată, individualizată și aplicată în conformitate cu prevederile legale și decizia corespunde prevederilor art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală.

Din considerentele relevate, Colegiul penal lărgit conchide, că recursurile declarate de avocați în numele inculpatului Cojocari Viorel urmează a fi respinse, ca inadmisibile.

Referitor la recursul declarat de avocatul Roșca I. în numele inculpatului Mișin Veaceslav.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul instanța este în drept să admită recursul, cu casarea parțială sau totală a hotărîrii atacate și să rejudece cauza, cu pronunțarea unei noi hotărîri, dacă nu se agravează situația condamnatului.

Potrivit textului recursului, recurentul critică decizia instanței de apel sub aspectul greșitei individualizării a pedepsei aplicate.

Potrivit prevederilor art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel cînd s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Colegiul penal consideră că instanța de apel a individualizat incorect pedeapsa stabilită inculpatului.

În acest sens Colegiul menționează că, potrivit prevederilor art. 75 Cod penal, prin criterii generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte. Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținînd cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Pedeapsa aplicată infractorului trebuie să fie una echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Astfel, Colegiul penal atestă că la stabilirea pedepsei inculpatului V. Mișin, instanța de apel nu a acordat în deplină măsură eficiență prevederilor art. 75, 79 Cod penal.

În acest sens Colegiul menționează, că aplicarea pedepsei mai blînde decît cea prevăzută de sancțiunea normei penale pentru comiterea unei infracțiuni concrete este un mijloc acordat instanței de judecată pentru o individualizare maximă a pedepsei.

În conformitate cu alin. (1) art. 79 Cod penal, ținînd cont de circumstanțele excepționale ale cauzei, legate de scopul și motivele faptei, de rolul vinovatului în săvîrșirea infracțiunii, de comportarea lui în timpul și după consumarea infracțiunii, de alte circumstanțe care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei, precum și de contribuirea activă a participantului unei infracțiuni săvîrșite în grup la descoperirea acesteia, instanța de judecată poate aplica o pedeapsă sub limita minimă, prevăzută de legea penală pentru infracțiunea respectivă, sau una mai blîndă, de altă categorie, ori poate să nu aplice pedeapsa complementară obligatorie.

Este de menționat faptul, că reieșind din textul normei menționate rezultă că la stabilirea unei pedepse mai blânde, care nu este prevăzută în sancțiunea articolului corespunzător din Codul penal, în baza căruia este încadrată infracțiunea, se admite luând numai în considerare personalitatea vinovatului în cazul existenței circumstanțelor excepționale, legate de scopul, motivele, rolul vinovatului și comportamentul acestuia pînă la săvîrșirea infracțiunii, în timpul și după săvîrșirea infracțiunii.

În spiritul acestei norme penale, se înțelege că trebuie să existe ori în împrejurările în care s-a derulat fapta infracțională, ori în datele privind personalitatea infractorului, circumstanțe, împrejurări, particularități, situații sau stări de lucruri, care constituie excepție de la starea obișnuită a lor ori a personalității inculpatului. Împrejurările obișnuite sînt cele care predomină și caracterizează majoritatea cetățenilor și nu pot fi considerate excepționale.

Ca excepționale, instanța urmează să stabilească astfel de împrejurări care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei, precum și date privind personalitatea făptuitorului și alte circumstanțe de importanță majoră.

Astfel, din materialele cauzei rezultă prezența unei circumstanțe excepționale ce se referă la personalitatea lui Mișin Veaceslav și anume, faptul că acesta suferă de o boală incurabilă.

La individualizarea pedepsei inculpatului, Colegiul penal va ține cont de prevederile art. 61, 75, 79 Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvîrșite, care face parte din categoria infracțiunilor grave, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia, cît și de circumstanțele excepționale.

În acest context instanța de recurs consideră, că prezența circumstanței excepționale menționate îndreptățește posibilitatea stabilirii unei pedepse, cu aplicarea prevederilor art. 79 Cod penal, sub limita minimă prevăzută de sancțiunea art. 190 alin. (4) Cod penal și anume, de 5 ani închisoare.

Colegiul penal menționează că potrivit art. 90 alin. (1), (2) Cod penal, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvîrșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvîrșite din imprudență, instanța de judecată, ținînd cont de circumstanțele cauzei și **de persoana celui vinovat**, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicînd numai decît în hotărîre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă, care se stabilește de la 1 an la 5 ani.

Astfel, avînd la bază prevederile și circumstanțele susmenționate, și ținînd cont de condiția medicală a inculpatului, Colegiul penal consideră că nu este rațională executarea pedepsei închisorii de către inculpat, fiind necesară suspendarea executării acesteia pe o perioadă de probațiune de 3 ani.

Avînd în vedere cele expuse, instanța de recurs ajunge la concluzia de a admite recursul avocatului Roșca Ivan în numele inculpatului Mișin Veaceslav, cu casarea parțială a deciziei atacate, în latura stabilirii pedepsei, cu pronunțarea în această parte a unei noi hotărîri.

11. În conformitate cu prevederile art. 435 alin. (1) pct. 1), pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Respinge, ca inadmisibile, recursurile ordinare declarate de avocații Gujuman Fiodor și Roșca Ivan în numele inculpatului Cojocari Viorel, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 30 septembrie 2015, cu menținerea hotărîrii atacate în privința acestuia.

Admite recursul ordinar declarat de avocatul Roșca Ivan în numele inculpatului Mișin Veaceslav, casează parțial decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 30 septembrie 2015, în latura stabilirii pedepsei lui Mișin Veaceslav, rejudecă cauza și pronunță o nouă hotărîre în această parte, după cum urmează:

Mișin Veaceslav Iacob se consideră condamnat în baza art. 190 alin. (4) Cod penal și i se stabilește pedeapsa cu aplicarea art. 79 Cod penal la 5 ani închisoare cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții cu caracter comercial pe un termen de 3 ani.

În baza art. 90 Cod penal se dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare stabilită lui Mișin Veaceslav Iacob pe o perioadă de probațiune de 3 ani.

Inculpatul Mișin Veaceslav Iacob urmează a fi eliberat din instituția penitenciară în care se deține, dacă nu execută o altă pedeapsă.

În rest, se mențin celelalte dispoziții ale hotărîrii atacate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 29 februarie 2016.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Ghenadie Nicolaev

Vladimir Timofti

Constantin Alerguș

Nadejda Toma